

минала любимата: — и те са останзли горко сами, за да от-
 правят напусто татжк насжлзени очи, низ джлгия тжмен пжт,
 за да не намерят никога отново онова, което негли някога
 са намирали, за да не срещнат вече отново оновз, което
 преди така зджхано и трепетно са средзали, или с когото
 са се разминали отчуждени и, което няма вече там: — всека
 една пиесетка в „Моята почивка“ е джлбоко изживяна, защото
 от тях тжй свежо личат изплаканите доскорощни сжлзи и
 мжчителната, безутешна болка и тжга на сжрдцето, живяло
 джлго само, като в миговете на един отминал малжк сжн...

Като начало на „Моята почивка“ е поставено стихотво-
 рението „Разгатка“, в което така хубаво е изразено настрое-
 нието на поета:

Колко тихо плачат тоз миг цветовете,
 в нашата градина пжлно с тишина,
 колко скржбно стенат звуковете! . . .

— — — — —

И сякаш, заедно с тоя тих и скржбен плач на цветовете
 и стенанието на звуковете в градината, пжлна с тишина,—
 плачи болно и ридай душатз на псета, измжчвана и терзана
 от хиляди „палящи“ вжпроси, които в няма безответност
 джлбаят паметта. Отговор на толкова питання няма, че

Много горест има в тебе, бащен край! !

— — — — —

Всичко се прибрало, може би спокойно,
 може би и в мжка стихнало сега—
 спи човек нещастен, птиче сладкопойно,
 спи горчива грижа, болка и тжга.

Един само поета, — когато в тихата вечер, всичко живо
 се е прибрало за да си отджхне и почине от поседневни тру-
 дове, горчици грижи и тегла, когато всичко спи уморено: и
 нещастния човек и птичката сладкопойно, дори и болката и
 тжгата са удавени в тишината— не затваря морни клепки, не
 го приспива в своите черни скути ношта:

С лакжт о прозорец в тжмната ми стая
 мене властно маме и влече ношта —
 тайната джлбока за да разгадая
 на трагична мисжл и на вечеността.

И в чудната тишина, когато толкова много плачат цве-
 товете в градината и, звуковете тихо долетели от нейде, така
 скржбно стенат, а луната, тжжната луна лее сжлзи,—светли-
 ната на тихата глжхнала нош и зарите, колко много говорят